

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **D. C. N.**, zast. JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 2074/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2013, č. j. OAM-200/ZA-ZA04-ZA08-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2014, č. j. 41 Az 23/2013 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2013, č. j. OAM-200/ZA-ZA04-ZA08-2013. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“) jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádný azylově relevantní důvod.

[2] Z žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 7. 2013 a dále z protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 17. 7. 2013 vyplývá, že stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 2007 za účelem podnikání. Uvedl, že se do Vietnamu nechce vrátit, jelikož si na cestu do České republiky musel půjčit peníze, a vznikl mu tak dluh, který zatím nesplatil. Má přitom obavu, že by mu věřitelé mohli z důvodu nezaplacení dluhu něco udělat; například podat žalobu a on by mohl jít do vězení. Věřitelé jej často telefonicky urgovali se splácením dluhu, kontaktovali i jeho rodinu ve Vietnamu a vyhrožovali jí. Do současnosti se jednalo pouze o vyhrožování. Připustil, že by se mohl obrátit na policie, která by mohla pátrat.

[3] Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku ztotožnil s názorem žalovaného, že problémy se soukromými osobami nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 12 zákona o azylu ani důvodem k udělení doplňkové ochrany.

Zvláště za situace, kdy sám stěžovatel připustil možnost obrátit se v případě potřeby na příslušné orgány. Důvody neshledal krajský soud ani pro udělení humanitárního azylu. Tyto skutečnosti samy o sobě postačovaly pro závěr dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

[4] Stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněné důvody lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podstatou kasační stížnosti je námitka, že krajský soud nepovažoval obavy stěžovatele z vyhrožování a z pronásledování za relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Zdůrazňuje, že ve Vietnamu je postavení dlužníka při neschopnosti dluh splácet životu nebezpečné. Trvá proto na svém názoru, že důvody jeho žádosti lze obecně hodnotit jako humanitární. Dále namítá, že pokud by projevil své politické názory, mohl by být ve Vietnamu pronásledován; připouští však, že se dosud nijak konkrétně protistátně neprojevil. Vietnam nepovažuje za demokratickou zemi, vytýká proto žalovanému nesprávné vyhodnocení aktuální bezpečnostní situace. Skutečnost, že si chce legalizovat svůj pobyt na území České republiky, mu nelze klást k tíži.

[5] Specifikum kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany spočívá v tom, že možnost jejího posouzení soudem závisí nejen na splnění podmínek přípustnosti, ale také podmínek přijatelnosti podle § 104a s. ř. s., tj. že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost (blíže usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Soud se tedy zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[6] Kasační stížnost není přijatelná.

[7] Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že nepovažoval vyhrožování ze strany věřitelů a obavu z pronásledování za azylově relevantní důvod. K otázce pronásledování a obav z případných výhrůžek ze strany soukromých osob se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 – 48, podle něhož vyhrožování ze strany soukromé osoby není *bez dalšího* důvodem pro udělení azylu; tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny (srov. též rozsudky ze dne 18. 12. 2003, čj. 4 Azs 38/2003 – 36, ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003 – 60, nebo obdobně též rozsudek ze dne 18. 12. 2003, čj. 6 Azs 45/2003 – 49). Je pravdou, že původcem pronásledování i vážné újmy podle zákona o azylu mohou být za určitých podmínek i soukromé osoby. Situace stěžovatele však pod takovéto situace zjevně nespadá (k tomu srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS).

[8] Možnost pronásledování z důvodu politického přesvědčení stěžovatel před krajským soudem nenamítal, kasační námitka je proto podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. Pouze nad rámec proto Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „*nespokojenost s ekonomickou situací žadatele o mezinárodní ochranu, že ve vlasti neměl dostatek finančních prostředků, nemohl sehnat práci, subjektivní pocit nespokojenosti se státním režimem, byť reálně podložený s hospodářskou situací, nezakládá sám o sobě strach*

pokračování

z pronásledování ve smyslu §12 zákona o azylu a tento pocit není také ještě politickým přesvědčením.“ V rozsudku ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 – 79, Nejvyšší správní soud vyložil, že „obavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledován pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.“

[9] K otázce možné legalizace pobytu na území České republiky se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřoval a konstatoval, že se v žádném případě nejedná o důvod pro udělení mezinárodní ochrany; srov. rozsudek ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, rozsudek ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či rozsudek ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43. V rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, pak Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že: *zákon o azylu sám určuje poměrně striktní pravidla, která musí žadatel o azyl, v případě, že chce získat azyl, splnit. To však není případ stěžovatele, který zcela zjevně zneužívá azylovou proceduru k legalizaci pobytu na území České republiky, což však nikdy nebylo účelem azylového řízení.*

[10] Stěžovatel rovněž namítá porušení povinnosti spolehlivého zjištění skutkového stavu žalovaným, avšak v podstatě bez jakéhokoli upřesnění jeho konkrétních pochybení. Takto obecně vymezené námitky již byly předmětem mnoha rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, námtkou lze uvést usnesení ze dne 29. 10. 2008, č. j. 1 Azs 67/2008 – 112, a rozsudky ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, ze dne 16. 5. 2004, č. j. 1 Azs 45/2004 - 47, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 22/2004 - 42, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, nebo ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59. Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, které je dále doplněno i důkazním břemenem, které je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Ten je taktéž povinen k důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu zajistit maximální možné množství důkazů. Dle konstantní judikatury zjišťuje správní orgán skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu řízení o mezinárodní ochraně uvedl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). Rozhodnutí žalovaného je podrobně odůvodněno a zabývá se všemi stěžovatelem tvrzenými skutečnostmi.

[11] Ve vazbě na posouzení možnosti udělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem odkazuje na rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55. Shodně s žalovaným zastává zdejší soud názor, že stěžovatel neuvedl nic, co by bylo možné hodnotit jako důvod pro případné udělení ochrany dle § 14 zákona o azylu, a to ve formě humanitárního azylu.

[12] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Protože soud neshledal přijatelnost kasační stížnosti z důvodu tvrzeného stěžovatelem, dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu